

Nr 387

Av herr **Eliasson** i Stockholm, *angående införande av särskilda lönebestämmelser för polispersonalen i Stockholm.*

Nytt polisreglemente med en för hela riket gemensam löneplan antogs 1954.

Flera remissinstanser uttalade tveksamhet mot det då framlagda förslaget. Polismästaren i Stockholm uttalade farhågor för poliskårens framtida rekrytering. Överståthållarämbetet sade sig dela polismästarens uppfattning och ifrågasatte om inte för huvudstadens vidkommande en särskild löneplan för all där stationerad polispersonal borde upprättas med beaktande av inte bara de särskilda krav polistjänsten i en storstad som Stockholm ställer på sina utövare utan även löneförmånerna för närmast jämförliga befattningsinnehavare i stadens tjänst liksom också löneläget på arbetsmarknaden i övrigt.

Även under debatten i riksdagen underströk flera talare att, särskilt beträffande de större städerna, svårigheter kunde uppkomma att få erforderlig polispersonal. Dåvarande chefen för inrikesdepartementet, statsrådet Hedlund, framhöll därvid i ett replikskifte bl. a. till herr Ohlin: »Det är klart att vi följer denna sak med största uppmärksamhet, herr Ohlin. Vi kommer ingalunda att slå oss till ro och sitta med armarna i kors, utan vi kommer att mycket noga följa utvecklingen. Är det så att inte läget utvecklar sig i gynnsam riktning, får vi ta oss en funderare på vad som över huvud taget kan vara att göra i detta sammanhang.»

För en storstad som Stockholm med omkring 10 % av landets befolkning men omkring 20 % av dess kriminalitet synes det vara av särskild vikt, att lönesättningen är sådan att den stimulerar den skickligaste polispersonalen att söka sig hit, där med hänsyn till kriminalitetskoncentrationen de mest svårbemästrade problemen måste antagas föreligga.

Polistjänst i en storstad ställer ofta även ur andra synpunkter större krav på den enskilde befattningshavaren än i en mindre stad. En polisman i en större stad torde väl som regel oftare tagas i anspråk för ingripande av olika slag än en polisman i en mindre stad. I en storstad, och framför allt i huvudstaden, med dess variationer av olika situationer, som kräver polis-ingripande, måste risken att komma i kontakt med svårlösliga problem vara betydligt större än för annan polispersonal.

Ökningen av antalet polisärenden och den ökade kriminaliteten under de senaste åren har i alldeles särskild grad varit ett huvudstadsproblem.

I förhållande till folkmängden är den på stat upptagna polispersonalen för Stockholm låg. Härvid hänvisas bl. a. till vissa jämförelsesiffror, som angavs vid interpellationsdebatt den 17 december 1956. Polispersonalen är väsentligt fåtaligare än som från polismyndigheten begärts.

Vad värre är, är att den lönesättning som skedde 1954 icke har visat sig konkurrenskraftig nog att fylla vakanta tjänster. Med hänsyn till den kraftiga kriminalitetsökningen är läget närmast katastrofalt. Medan sålunda inom ordningspolisen i Stockholm 1950 fanns endast 2 vakanser, var dessa 1954 104, 1955 206, 1956 207, 1957 202 och 1958 206. Inom kriminalpolisen fanns 1954 och 1955 inga vakanser, 1956 var dessa 10, 1957 10 och 1958 29 (allt per den 1 januari). Även inom statspolisen för Stockholms stad föreligger vakanser, nämligen 33 tjänster inom ordningspolisen och 13 tjänster inom kriminalpolisen. Sammanlagda antalet vakanser vid Stockholms polis-kår utgöres alltså för närvarande av 281 tjänster.

Vakanserna har uppkommit trots energisk rekryteringspropaganda. En vidlyftig förteckning över vidtagna rekryteringsstimulerande åtgärder finnes återgiven i Polistidningen för den 15 januari 1958. Det synes i förhandenvarande läge oundgängligen nödvändigt att vakanserna utfylles. Enda utvägen synes vara att införa särskild »storstadslön» för polispersonalen i Stockholm, t. ex. med någon lönegrad över den för annan polispersonal gällande lönen.

Med stöd av vad sålunda anförts får jag hemställa,

att riksdagen i skrivelse till Kungl. Maj:t måtte anhålla om utredning av möjlighet att införa särskilda lönebestämmelser för polispersonalen i Stockholm, så avpassade att rekryteringsbehovet lämpligt kan fyllas.

Stockholm den 26 januari 1958

Lennart Eliasson